

Arrest

nr. 312 234 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54 / 3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 29 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat P. DE WOLF.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 26 september 2023 en verzoekt de volgende dag om internationale bescherming. Op 30 januari 2024 beslist de commissaris-generaal voor de vluchteling en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 22 maart 2024 wordt de beslissing genomen ten aanzien van verzoeker door de commissaris-generaal ingetrokken. Ten aanzien van verzoeker wordt een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 3 mei 2024. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 6 mei 2024 aangetekend naar verzoeker wordt verzonden, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U bent een Georgisch staatsburger van Georgische origine, geboren op 8/03/1981 in de gemeente Tsalenjikha gelegen in de regio Samagrela-Zemo Svaneti. U bent gehuwd met S. Su. (CGVS ref. XX/XXXXXX, O.V. nr. XXXXXXXX) en jullie hebben samen een zoon G. G. (° 21 januari 2017). Uw vrouw heeft ook een zoon uit een eerder huwelijk, T. Sa. (° 28 november 2007).

U ging verschillende keren naar Rusland om daar te werken. Sinds Sa. drie jaar oud is, dus in 2010, zorgt u mee voor hem en voedt u hem mee op. Toen de biologische vader van Sa. overleed in 2013 begonnen de problemen met de grootouders van Sa. Zij wilden Sa. terug.

Toen u in 2014 in Rusland was, werd uw vrouw geslagen door de grootmoeder van Sa. waardoor uw vrouw te vroeg is bevallen en uw kind is overleden.

In 2017 werd G. geboren. De grootouders van Sa. dreigden dat ze G. zouden vermoorden. Toen u in 2017 in Rusland was, werd u fysiek aangevallen. De aanvallers zeiden tegen u dat u geen klacht mocht indienen want anders zouden ze uw familie ombrengen behalve Sa.

Voor uw vertrek werd u veel bedreigd en uitgescholden. U werd bedreigd door de familie van Sa., de grootouders van Sa. en de neef van de vader van Sa. Hierdoor verhuisde u veel met uw gezin. De laatste maand voor uw vertrek heeft u met uw gezin gewoond in uw geboortedorp Tsalenjikha.

Op 25 september 2023 verliet u Georgië samen met uw vrouw en twee zonen. Jullie reisden naar Kutaisi en vandaar namen jullie het vliegtuig tot België. Op 26 september 2023 kwamen jullie aan in België en op 27 september 2023 registreerde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) jullie verzoek om internationale bescherming.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legden u en uw echtgenote volgende documenten neer: uw origineel paspoort, het originele paspoort van uw echtgenote en twee zonen, uw originele huwelijksakte, de originele overlijdensakte en geboorteakte van de zoon van uw echtgenote, een kopie van dreigberichten en uw originele rijbewijs.

Op 17 april 2024 maakte u nog medische documenten over.

B. Motivering

Vooreerst moet worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud in behandeling te zijn aan uw been (CGVS, p. 2 en 3). U legde geen medische attesten neer waaruit zou kunnen blijken dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Bovendien gaf u bij aanvang aan dat u zich klaar voelde om het interview af te leggen (CGVS, p. 3). Het persoonlijk onderhoud kende een normaal verloop waarbij u in staat was om uw asielmotieven naar voor te brengen en om de vragen te beantwoorden. Er drongen zich bijgevolg geen bijkomende bijzondere steunmaatregelen op.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Georgië omdat de grootouders van Sa., Sa. terug willen (CGVS, p. 7). U vreest dat de grootouders van Sa. u en uw jongste kind gaan vermoorden (CGVS, p. 7). U vreest ook L. B., iemand van het criminele milieu van de biologische vader van Sa. (CGVS gehoorverslag partner, p. 12). Hij wil uw zoon Sa. van u afnemen (CGVS, p. 9).

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich op dezelfde asielmotieven baseert als uw echtgenote S. Su. (CGVS ref. XX/XXXXXX, O.V. nr. XXXXXXXX), namelijk een vrees voor de grootouders van Sa. en het criminele milieu van de biologische vader van Sa. Aangezien in het kader van het verzoek om bescherming van uw partner een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, genomen werd, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming omwille van uw vrees voor de grootouders

van Sa. en het criminele milieu van de biologische vader van Sa. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw partner genomen werd, wordt verwezen naar haar beslissing. Deze luidt als volgt:

U verklaart dat u niet kan terugkeren naar Georgië omdat u vreest dat de grootouders van Sa. u en uw jongste kind gaan vermoorden (CGVS, p. 9 en 10). U vreest ook L. B., iemand van het criminele milieu van de biologische vader van Sa. (CGVS, p. 12). L. wil uw zoon Sa. van u afnemen (CGVS gehoorverslag partner, p. 9).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Zo kan er geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde vrees voor de familie van Sa. langs vaderskant om volgende redenen:

Ten eerste slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat ze u gaan vermoorden. U verklaarde dat de grootouders van Sa. in het begin ermee dreigden u te vermoorden tot G. was geboren (CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat de grootouders van Sa. u kunnen vermoorden als ze u gaan zien (CGVS, p. 11). Naast de vaststelling dat u zelf weinig overtuigend klinkt, is uit niets af te leiden dat de grootouders van Sa. u effectief zouden vermoorden. De fysieke aanval van de grootouders van Sa. is een geruime tijd geleden, namelijk in 2014 (CGVS, p. 11). Na deze aanval in 2014, waarvan elk bewijs ontbreekt (zie verder), bent u nooit nog fysiek aangevallen geweest (CGVS, p. 11). Het is dus niet geloofwaardig dat de grootouders van Sa. werkelijk zo ver zouden gaan tot het vermoorden van u. Uw partner verklaarde in 2017 wel fysiek aangevallen te zijn geweest in Rusland (CGVS gehoorverslag partner, p. 8). Vastgesteld moet worden dat dit ook al een geruime tijd geleden is. Hierna kregen jullie nog vele bedreigingen (CGVS, p. 11 en 9). Al die jaren bleven jullie echter in Georgië. Indien u werkelijk voor uw leven en dat van uw zoon diende te vrezen, zou worden verwacht dat u al veel eerder Georgië zou zijn ontvlucht.

Hierbij moet worden opgemerkt dat u verklaarde dat u sinds uw problemen in verschillende huurwoningen heeft gewoond (CGVS, p. 4). U schat hierbij dat het om ongeveer 10 huurwoningen in totaal gaat (CGVS, p. 4). Gevraagd naar uw laatste adres in Tbilisi, waarmee zoals u zelf aangaf uw laatste huurwoning werd bedoeld, verklaarde u dat dit Gudamakris 3 was (CGVS, p. 4). Uw echtgenoot daarentegen verklaarde dat de laatste huurwoning waar jullie in Tbilisi verbleven in Charglis 75 was (CGVS, gehoorverslag partner p. 4). Toen uw echtgenoot geconfronteerd werd met uw verklaring, verklaarde hij dat u mijn vraag fout had begrepen en hij mij jullie laatste adres had gegeven (CGVS, gehoorverslag partner p. 4). Deze verklaring biedt geen uitleg aangezien u wel degelijk zelf aangaf dat Gudamakris 3 uw laatste huurwoning in Tbilisi was. Bovendien werd ter bevestiging nogmaals aan uw echtgenoot gevraagd wat het adres Charglis 75 was dat hij opgaf waarop hij antwoordde dat dat het laatste huuradres was (CGVS, gehoorverslag partnerp. 4). Jullie verklaringen over jullie laatste adres in Georgië blijven dus niet verenigbaar met elkaar. De vaststelling dat u en uw echtgenoot geen eenduidige verklaringen kunnen afleggen over jullie laatste verblijfplaats in Georgië doet twijfelen aan uw bewering ondergedoken te moeten leven in verschillende huurwoningen voorafgaand aan uw vertrek.

Ten tweede slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat de grootouders van Sa. u zouden dwingen om Sa. aan hen te geven zodat hij bij hun kan opgroeien. U verklaarde dat Sa. in 2017 een jaar verbleef bij zijn schoonouders (CGVS, p. 12). In die periode lieten de grootouders van Sa. u niet toe om met hem te spreken (CGVS, p. 13). Sinds 2017 is Sa. terug bij u waardoor het onaannemelijk is dat in die zes jaar tot aan uw vertrek uit Georgië, zijn grootouders er nooit in geslaagd zouden zijn om hun plan uit te voeren. Des te meer gelet op de door u aangehaalde connecties die de grootouders van Sa. zouden hebben bij de politie lijkt dit onaannemelijk.

Daarenboven is het erg opmerkelijk indien u daadwerkelijk ervan overtuigd bent dat de grootouders van Sa. uw jongste kind G. gaan vermoorden en mogelijks zelfs u, u toch uw zoon Sa. bij hen laat verblijven gedurende een jaar (CGVS, p. 13). Helemaal opmerkelijk wordt het wanneer u verklaarde dat de grootouders van Sa. op eigen initiatief Sa. terug naar u brachten (CGVS, p. 13). Het is erg opmerkelijk dat de grootouders van Sa. het niet acceptabel vinden dat Sa. bij een andere man opgroeit, maar ze hem dan toch op eigen initiatief terug komen brengen naar u en uw man. Als verklaring hiervoor zei u dat Sa. ziek werd en hij daarom werd teruggestuurd door zijn grootouders (CGVS, p. 12). De ziekte van Sa. biedt onvoldoende verklaring aangezien er niets gezegd werd over wanneer Sa. dan zou moeten terugkeren en de grootouders van Sa. er nadien op geen enkel moment in slaagden om ervoor te zorgen dat Sa. terug bij hen zou verblijven. Uw vrees dat ze Sa. zouden afnemen, weet u dus niet aannemelijk te maken.

Ten derde vreest u dat de grootouders uw jongste kind, G. gaan vermoorden omdat ze uw andere kind al hebben vermoord (CGVS, p. 9). Uit niets blijkt dat de vroeggeboorte en overlijden van uw pasgeboren kind veroorzaakt zijn door de grootouders van Sa. Deze bewering van u is dus niet aannemelijk. U verklaarde dat de oma van Sa. u heeft aangevallen en u hierdoor een open wond aan uw wenkbrauw en een hersenschudding had (CGVS, p. 11). U werd overgebracht naar het ziekenhuis, maar legt hiervan geen begin van bewijs voor. U stelde geen bewijs te hebben omdat u uit eigen wil het ziekenhuis heeft verlaten omdat uw pasgeboren kind in een ander ziekenhuis lag (CGVS, p. 11). U legt de overlijdensakte van uw kind neer maar ook hieruit kan niet worden opgemaakt wat de doodsoorzaak was (zie administratief dossier). Verder verklaarde u over dit incident dat de politie werd verwittigd door uw buurman (CGVS, p. 11). Van dit politieoptreden ontbreekt ook elk bewijs wat de geloofwaardigheid aantast (CGVS, p. 11). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat indien u gehospitaliseerd was en contact heeft gehad met de politie hiervan bewijs wordt neergelegd. Er is van dit incident dus een totaal gebrek aan bewijs waar dit wel zou verwacht worden.

Verder legde u bedreigingsberichten neer ter staving van uw asielrelaas. U verklaarde dat de grootmoeder van Sa. dreigberichten stuurde naar uw moeder, omdat u zelf geen sociale media heeft (CGVS, p. 7). Volgende vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze dreigberichten. Vooreerst is het opmerkelijk dat de screenshots van de Facebookberichten geen afzender en geen antwoorden van uw moeder weergeven, wat wijst op trucage (zie administratief dossier). Helemaal opmerkelijk wordt het wanneer u niet eens zeker weet hoe de grootmoeder van Sa. heet op Facebook (CGVS, p. 8). U kan enkel vermoeden dat ze haar echte naam ook op Facebook gebruikt (CGVS, p. 8). Verder is te zien op een dreigbericht dat uw moeder als reactie een omgekeerde smiley geeft, wat twijfels doet opwekken over de serieusheid van de dreiging die uitgaat van de grootmoeder van Sa. (zie administratief dossier). Hierbij moet ook nog worden opgemerkt dat aan dergelijke screenshots van berichten hoe dan ook zeer weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven, aangezien dergelijke berichten eenvoudigweg geënsceeneerd kunnen worden.

Wat betreft uw vrees voor het criminele milieu waar de biologische vader van Sa. bij betrokken was, moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken. Zo haalt u geen enkel concreet probleem of incident aan dat u met hen heeft (CGVS, p. 12). U verklaarde geen enkel contact te hebben met hen (CGVS, p. 12). Er is dus geen enkele concrete indicatie waaruit zou kunnen blijken dat leden van het criminele milieu, waarvan de biologische vader van Sa. deel van uitmaakte, u iets zouden aandoen.

Verder haalde u aan dat de zus van uw echtgenoot uw relatie met hem niet accepteert en u beledigt (CGVS, p. 13). Hierbij moet er eerst op worden gewezen dat u naliet dit element van uw relaas spontaan aan te voeren tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 12). Pas wanneer u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, kwam u terug op uw problemen met de familie van uw echtgenoot. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de vrees die u in dit verband zou koesteren. Wat er ook van zij, moet worden vastgesteld dat het loutere gegeven dat de zus van uw echtgenoot jullie relatie niet zou accepteren en u zou hebben uitgescholden, onvoldoende zwaarwichtig is om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u en uw echtgenoot de redenen die jullie aanhaalden om geen bescherming te hebben gezocht bij de Georgische autoriteiten niet aannemelijk wisten te maken, hetgeen slechts verder afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van jullie vluchtrelaas.

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie **COI Focus Georgië – Algemene situatie** van 11 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_georgie_algemene_situatie_20231211.pdf), blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat

dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoont dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Er dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakte dat het voor u niet mogelijk was om bescherming te verkrijgen van de Georgische autoriteiten.

Zo blijkt uit uw verklaringen namelijk dat nationale bescherming voor u niet beschikbaar was omdat de grootvader van Sa., van wie u overigens de rang of specifieke dienst niet kende, bij de politie was waardoor het geen zin had om naar de politie te gaan (CGVS, p. 8 en 15). Deze uitleg dat de politie niets zou doen omdat uw belager ooit voor de politie zou hebben gewerkt, is echter enkel gebaseerd op loutere vermoedens en veronderstellingen van uwentwege die u niet kan staven met enig objectief gegeven. Zo verklaarde u eerst niet te weten of de opa van Sa. nog actief is bij de politie terwijl u later verklaarde dat de opa al niet meer actief is sinds 2017 (CGVS, p. 15). Wanneer hij exact gestopt is, weet u niet (CGVS, p. 15). Het profiel waar u zich op baseert is dus allerminst een actueel profiel. Hierbij moet verder opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat u niet kan duiden wanneer hij juist met zijn werk is gestopt. U haalt al aan vanaf 2013 problemen te hebben en dus kan verwacht worden dat het relevant voor u is om hiervan op de hoogte te zijn, indien u meent dat u door hem geen bescherming gaat kunnen krijgen van de politie. Daarenboven zou de opa van Sa. altijd in Martvili hebben gewerkt als politiechef (CGVS, p. 14). Het staat u vrij eender waar in Georgië klacht in te dienen bij de politie. Verder kan u geen enkele connectie geven van uw grootvader die kan maken dat de politie u niet zou beschermen (CGVS, p. 15). U beperkt zich tot blote beweringen die geen weerslag vinden in de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.

Verder verklaarde u dat de politie had opgetreden na het gewelddadig incident in 2014 waarbij u was geslagen door de grootmoeder van Sa. (CGVS, p. 11). Het is echter twijfelachtig dat de politie u had aangeraden om niets te zeggen zoals u verklaarde (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de politie u had afgeraden om klacht in te dienen tegen de grootmoeder van Sa. omdat het dan erger zou worden voor u (CGVS, p. 11). Zoals hierboven aangehaald is er geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat de politie niet bereid zou zijn u te helpen. Bovendien legt u geen begin van bewijs voor van dit politieoptreden, niettemin kon dit redelijkerwijze van u verwacht worden (CGVS, p. 11). Het loutere element dat de politie op 1 moment in 2014 een dergelijke uitspraak zou hebben gedaan, voor zover hieraan nog enig geloof zou worden gehecht, volstaat hoe dan ook niet om te besluiten dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te bieden.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. U staft uw identiteit en nationaliteit aan de hand van uw paspoort en het paspoort van uw zonen en u staft uw huwelijk met uw huwelijksakte. Deze gegevens worden op zich niet betwist. Verder legt u documenten ter staving van de identiteit van uw echtgenoot neer zoals zijn origineel paspoort en rijbewijs. Zijn identiteit staat ook niet ter discussie. De overlijdensakte en geboorteakte van uw zoon staven enkel zijn vroeg overlijden maar zegt niets over de oorzaak. De kopieën van de dreigberichten werden hierboven al naar vorm en inhoud besproken.

Wat betreft het door u neergelegde medisch document moet worden vastgesteld dat hieruit kan worden opgemaakt dat deze gaan over een probleem van artrose. De documenten dateren van oktober en november 2023. Zelf verklaarde u over dit document dat u dit document een bewijs vormt van uw medische aandoening ten gevolge van een vechtpartij in Georgië (zie inventaris dd. 17 april 2024 administratief dossier). Dit blijkt echter niet uit de documenten. Integendeel, uit de documenten blijkt dat het gaat om pijn die niet gelinkt is aan een trauma. In de door u neergelegde medische stukken is dus totaal geen bewijs te vinden van enig vervolgingsfeit dat u zou hebben meegemaakt in Georgië.

C. Conclusie

*Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.
(...)”*

2. Over de rechtspleging

Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend onder het rolnummer RvV 310 620 werd ingesteld met een verzoekschrift dat werd ingediend door verzoeker en zijn echtgenote tegen de weigeringsbeslissingen die de commissaris-generaal op 30 januari 2024 nam ten aanzien van zowel verzoeker als zijn echtgenote. Daar de beslissing genomen op 30 januari 2024 ten aanzien van verzoeker werd ingetrokken op 22 maart 2024, is dit beroep ten aanzien van hem doelloos geworden en werd dit beroep uitsluitend ten aanzien van zijn echtgenote beoordeeld. Het beroep bij de Raad gekend onder het rolnummer RvV 317 024 werd ingesteld met een verzoekschrift dat werd ingediend door verzoeker tegen de nieuwe weigeringsbeslissing die de commissaris-generaal ten aanzien van hem nam, nadat de eerdere weigeringsbeslissing, die ten aanzien van hem genomen werd, werd ingetrokken.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A, (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

In een eerste middelonderdeel meent verzoeker dat hem in hoofdde de vluchtelingenstatus moet worden toegekend. Vooreerst benadrukt verzoeker dat hij en zijn echtgenote een beschermingsverzoek hebben ingediend op basis van dezelfde asielmotieven. Te dezen stelt hij dat het feit dat verschillende personen dezelfde asielmotieven aanhalen uiteraard niet alleen implicaties heeft betreffende de vorm van de verklaringen, maar ook betreffende de inhoud ervan. Hij verduidelijkt nog dat de aanwezigheid van drie (lees: twee) verschillende personen een verschillend perspectief en verschillende belevenis van evenementen impliceert, dat het van belang is dat de verwerende partij de verschillende persoonlijkheden, emoties en het verleden van éénieder in acht neemt en niet blindelings de verklaringen naast elkaar legt om eventuele tegenstrijdigheden op te zoeken en dat eventuele verschillen omtrent details of de manier waarop een evenement werd beleefd logisch voortvloeien uit het feit dat verzoeker en zijn echtgenote twee verschillende personen zijn en deze verschillen niet meteen als tegenstrijdigheden hoeven te worden beschouwd.

Vervolgens gaat verzoeker in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas. Ten eerste focust verzoeker op de vrees om vermoord te worden door de ex-schoonfamilie van zijn echtgenote. In deze stelt verzoeker dat zijn echtgenote telkens aan de dood kon ontsnappen, maar dat zij omwille van de bedreigingen, in combinatie met het gebrek aan enige bescherming, zo vaak diende te verhuizen dat zij op een gegeven moment alle moed verloor om nog een veilig leven te kunnen leiden in Georgië. Tevens benadrukt hij dat de kinderen, omwille van het gevaar, niet naar school konden. Inzake de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote over de laatste verblijfplaats in Georgië, betoogt verzoeker dat zijn uitleg – gelet op de vele verschillende huurwoningen waarin zij in Georgië dienden te verblijven en het gegeven dat de vraagstelling tijdens hun persoonlijke onderhoud bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) voor interpretatie vatbaar is daar niet duidelijk is of het gaat om de laatst geregistreerde huurwoning dan wel de laatste effectieve huurwoning van verzoeker (en zijn gezin) – wel degelijk aannemelijk is en de verwerende partij spijkers op laag water zoekt. Voorts, met betrekking tot de fysieke aanvallen, merkt verzoeker op dat hoewel deze enige tijd geleden hebben plaatsgevonden, deze wel zo ernstig waren dat zijn echtgenote haar kind verloor en verzoeker in Rusland werd aangereden als voetganger. Verzoeker citeert doorheen voormeld betoog uitgebreid uit de notities van het persoonlijk onderhoud van hemzelf en zijn echtgenote. Voorts oppert

hij dat de grootouders van de oudste zoon van zijn echtgenote niet de perfecte kans hebben gevonden om nog een aanval te plegen, maar dat uit de verklaringen van hemzelf en zijn echtgenote blijkt dat zij er niet voor terugdeinzen om fysieke acties te ondernemen en aldus ook niet zullen terugdeinzen om over te gaan tot het vermoorden van verzoekers echtgenote om zo volledige rechten te verkrijgen over haar oudste zoon, hun kleinkind.

Ten tweede hekelt verzoeker de overwegingen van de bestreden beslissing inzake de eisen van de grootouders van de oudste zoon van zijn echtgenote, Sa. Waar de verwerende partij stelt dat het bevreemdend is dat de grootouders hun kleinzoon vrijwillig terugstuurden naar verzoeker en zijn echtgenote, benadrukt verzoeker dat de verwerende partij zeer licht gaat over het feit dat Sa. mentaal enorm ziek geworden was en terugkeerde naar huis met veertig graden koorts. Hij verduidelijkt dat de grootouders ten einde raad waren en daarom besloten om Sa. “*tijdelijk*” terug te sturen. Daarnaast stelt verzoeker dat zijn echtgenote de ruzie trachtte op te lossen door Sa. regelmatig op bezoek te laten gaan bij zijn grootouders, maar dat zij nooit had kunnen voorzien dat de grootouders Sa. zo lang zouden houden. Hij voegt hier nog aan toe dat zijn echtgenote niet wist op welke andere manier zij nog een oplossing kon voorzien dan hen persoonlijk te benaderen, maar dat dit ook niet mocht baten. Ook ter ondersteuning van voorafgaand betoog citeert verzoeker uitgebreid uit de notities van het persoonlijk onderhoud van hemzelf en zijn echtgenote.

Ten derde meent verzoeker dat er geen nationale bescherming in zijn hoofde voorhanden is. In dit verband betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal geen rekening houdt met het gegeven dat de opa van Sa. een ex-politiefchef is en dat er achter de schermen vriendjespolitiek heerst tussen de politiediensten in Georgië. Hij voegt hieraan toe dat de politie zelf aan zijn echtgenote aangaf dat het beter zou zijn om te zwijgen over het incident en dit over haar te laten gaan dan wel persoonlijk op te lossen. Daarnaast benadrukt hij dat de politie geen proces-verbaal opmaakte en dat hij dus geen bewijs kan voorleggen. Verzoeker meent dat dit weerslag vindt in zowel de verklaringen die hij zelf aflegde tijdens het persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal, als deze die zijn echtgenote tijdens haar persoonlijk onderhoud aldaar aflegde. Hij verwijst ook hier naar de (relevante) passages van de notities van de persoonlijke onderhouden. Verzoeker vervolgt dat uit de COI Focus, “*Georgië – algemene situatie*” van 11 december 2023 tevens blijkt dat het hebben van persoonlijke connecties een invloed kan hebben op de reactie van de politie. Hij citeert in dit verband verschillende passages uit de deze COI Focus. Verder wijst verzoeker op het gegeven dat Georgië, na advies van de commissaris-generaal, van de lijst van veilige landen van herkomst werd gehaald. Verzoeker meent tevens dat uit (geciteerde passages uit) voormelde COI Focus blijkt dat er sprake is van een “*blijvende en verslechterende crisis*” in het Georgische rechtswezen, in tegenstelling tot de verbetering die de verwerende partij poogt voor te houden. Verzoeker besluit dat hij, gelet op het voorgaande, niet begrijpt dat de verwerende partij de mening is toegedaan dat hij effectieve bescherming kan genieten in Georgië en dat het leven van hemzelf en zijn echtgenote en van hun kinderen niet in gevaar is.

Ten slotte gaat verzoeker in op het hoger belang van het kind, een overweging die – gelet op een door hem geciteerde passage uit een praktische gids van EASO in 2019 – de belangrijkste overweging dient te zijn in de beslissingen van de commissaris-generaal. Hij oppert in deze dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het belang van de kinderen van verzoeker en zijn echtgenote “*bij een eventuele terugkeer*” en dat de verwerende partij met geen woord hierover rept in de bestreden beslissing, ondanks dat het kind Sa. centraal staat in het relaas en de vrees van verzoeker.

Verder benadrukt verzoeker de onbetwiste elementen van zijn relaas, zijnde zijn identiteit en het vroeg overlijden van het kind van hem en zijn echtgenote dat geboren werd voor hun jongste zoon, en geeft hij een theoretische uiteenzetting inzake de samenwerkingsplicht en het voordeel van de twijfel.

In een tweede middelonderdeel meent verzoeker dat hem in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

In een derde en laatste middelonderdeel betoogt verzoeker dat de bestreden beslissing in uiterst ondergeschikte orde vernietigd dient te worden.

3.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat, vraagt verzoeker de Raad in hoofddorde om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

3.2. Stukken

3.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen bijkomende stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

3.2.2. Bij beschikking van 26 augustus 2024, op grond van artikel 39/62 van Vreemdelingenwet, verzocht de Raad een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud van de echtgenote van verzoeker. Deze werden door de verwerende partij op 27 augustus 2024 aan de Raad overgemaakt.

3.3. Beoordeling van het beroep

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die

geldend in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3.4. In de mate dat verzoeker de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.5. De schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer de rechten vermeld in voornoemd artikel daadwerkelijk geschonden dreigen te worden. Onderhavige beslissing houdt enkel in dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd en houdt geen schending in van genoemd artikel. De Raad wijst er te dezen op dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker feitelijk gescheiden wordt van zijn familie. Het is pas op het ogenblik dat aan verzoeker daadwerkelijk een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, dat een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM zich opdringt. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt in het kader van onderhavige procedure dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.3.6. In het verzoekschrift benadrukt verzoeker, onder verwijzing naar de Praktische Gids over het belang van het kind in asielprocedures van EASO van 2019, dat het hoger belang van het kind de belangrijkste overweging dient te zijn. Hij meent dat hier in de bestreden beslissing onvoldoende rekening mee werd gehouden.

De Raad oordeelt te deze dat het inderdaad zo is dat het hoger belang van het kind een doorslaggevende overweging vormt tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, zoals artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Anderzijds mag niet worden vergeten dat het de commissaris-generaal, en ook de Raad, in het kader van het asielcontentieux enkel toekomt inhoudelijk na te gaan of een vreemdeling, al dan niet minderjarig, voldoet aan de voorwaarden, bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet opdat hem of haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De commissaris-generaal en de Raad zouden hun bevoegdheid te buiten gaan, mochten zij een vreemdeling die niet voldoet aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet toch als vluchteling erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. In het kader van een beschermingsverzoek, *quod in casu*, kan de afweging van het belang van

de minderjarige vreemdeling dan ook enkel worden beoordeeld binnen de definitie van vluchteling en de voorwaarden voor subsidiaire bescherming. Het beginsel van het "(hogere) belang van het kind" is in het specifieke kader van het zogenaamde asielcontentieux dan ook beperkt, zoals ook de Raad van State aanhaalde in zijn arrest nr. 223.630 van 29 mei 2013: *"Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het recht van het kind om in aanmerking te komen voor internationale bescherming (samen met of onafhankelijk van zijn ouders), zoals ook vermeld in artikel 22 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind, vloeit niet voort uit het kind zijn als dusdanig, maar een kind heeft, net als ieder ander, het recht om in aanmerking te komen als hij of zij voldoet aan de insluitingscriteria. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn voor daden van vervolging van kindspecifieke aard zoals gedwongen huwelijk, kindsoldaten, vrouwelijke genitale verminking, ..."*.

3.3.7. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.8. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/9, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

"Vooreerst moet worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt."

U verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud in behandeling te zijn aan uw been (CGVS, p. 2 en 3). U legde geen medische attesten neer waaruit zou kunnen blijken dat u op het moment van het persoonlijk onderhoud niet in staat zou geweest zijn om op volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Bovendien gaf u bij aanvang aan dat u zich klaar voelde om het interview af te leggen (CGVS, p. 3). Het persoonlijk onderhoud kende een normaal verloop waarbij u in staat was om uw asielmotieven naar voor te brengen en om de vragen te beantwoorden. Er drongen zich bijgevolg geen bijkomende bijzondere steunmaatregelen op."

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.9. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.9.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Georgië, vervolging in hoofde van hemzelf, zijn echtgenote, haar oudste zoon (Sa.) en hun gemeenschappelijke zoon (G.), vanwege de grootouders van Sa., en van L. B. – iemand van het criminele milieu van de biologische vader van Sa.

Blijkens de bestreden beslissing is verzoeker er niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging, in de zin van het Verdrag van Genève, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing wordt integraal verwezen naar de motieven van de weigeringsbeslissing die genomen werd ten aanzien van zijn echtgenote. In deze herneemt de Raad het gestelde in arrest nr. 312 233 van 2 september 2024 waarin de Raad uitspraak doet over het beroep ingesteld door verzoekers echtgenote:

“Vooreerst (i) kan er, omwille van verschillende redenen geen geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor de familie langs vaderskant van haar oudste zoon. Zo (a) slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat zij haar (en haar echtgenoot) zullen vermoorden, gelet op haar volatiele verklaringen hierover en het feit dat uit niets af te leiden valt dat zij hen effectief zullen vermoorden. In dit verband wordt ook opgemerkt dat de vaststelling dat verzoekster en haar echtgenoot geen eenduidige verklaringen afleggen over hun laatste verblijfplaats in Georgië doet twifelen aan haar bewering ondergedoken te hebben moeten leven in verschillende huurwoningen voorafgaand aan haar vertrek. Voorts (b) slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat de grootouders van haar oudste zoon haar zouden dwingen om haar oudste zoon aan hen te geven zodat hij bij hen kan opgroeien, gelet op het feit dat in de zes jaar tussen het moment waarop zij hem terug naar verzoekster brachten en hun vertrek uit Georgië, zij er nooit in geslaagd zijn om hun plan uit te voeren, en gelet op het feit dat het opmerkelijk is dat verzoekster haar oudste zoon zes jaar voor haar vertrek bij hen liet verblijven gedurende een jaar en zij hem nadien op eigen initiatief terugbrachten. Ook (c) kan geen geloof worden gehecht aan verzoeksters bewering dat de grootouders van haar oudste zoon haar jongste zoon gaan vermoorden omdat ze haar andere kind al vermoord hadden, gelet op het feit dat zij hiervan – ondanks haar hospitalisatie en de politie-interventie die volgde op het incident – geen begin van bewijs voorlegt. Bovendien (d) kan aan de door verzoekster neergelegde bedreigingsberichten geen bewijswaarde worden toegekend. Verder (ii), wat betreft verzoeksters vrees voor het criminele milieu waar de biologische vader van haar oudste zoon bij betrokken was, merkt de commissaris-generaal op dat zij deze vrees niet aannemelijk kan maken, daar er geen enkele indicatie is dat zij haar (of haar kinderen) iets zouden aandoen. Vervolgens (iii), in verband met verzoeksters bewering dat de zus van haar echtgenoot hun relatie niet accepteert en haar beledigt, wordt opgemerkt dat verzoekster dit opwierp bij de Dienst Vreemdelingenzaken, doch naliet om dit element spontaan te vermelden bij het commissariaat-generaal, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid en minstens de ernst van deze vrees, en dat deze feiten hoe dan ook onvoldoende zwaarwichtig zijn. Tevens (iv) wist verzoekster de redenen die zij aanhaalde om geen bescherming te hebben gezocht bij de Georgische autoriteiten niet aannemelijk te maken, hetgeen slechts verder afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van haar relaas. Daarnaast (v) merkt de commissaris-generaal op dat, zelfs indien geloof wordt gehecht aan verzoeksters verklaringen, zij niet aannemelijk maakt dat zij geen beroep kan doen op bescherming voorzien in Georgië. Tot slot (vi) kunnen de door verzoekster neergelegde documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen niets wijzigen.”

Daarnaast merkt de commissaris-generaal op dat de door verzoeker neergelegde medische documenten, omwille van de in de bestreden beslissing vervatte redenen, aan de voorgaande vaststellingen eveneens niets wijzigen.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in het voorliggende verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt of ontkracht en een beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt.

3.3.9.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.9.3. Verzoeker werpt in het verzoekschrift op dat Georgië van de lijst van veilige landen is weggehaald.

Het koninklijk besluit van 7 april 2023 ter vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst waarop Georgië niet langer fungeert werd bekend gemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 juli 2023. Ten tijde van het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 5 december 2023 werd Georgië aldus reeds niet langer als een

veilig land van herkomst beschouwd. De Raad merkt tevens op dat Georgië opnieuw niet is opgenomen op de lijst van veilige landen in het koninklijk besluit van 12 mei 2024 (BS 27 mei 2024).

In deze stipt de Raad aan dat het gegeven dat het herkomstland van verzoeker thans niet langer vermeld staat op de lijst van veilige landen van herkomst enkel tot gevolg heeft dat zijn verzoek om internationale bescherming niet langer behandeld kan worden overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een versnelde procedure voor de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van personen uit landen die aangemerkt zijn als veilig land van herkomst, en ook het (weerlegbaar) vermoeden, dat bij personen afkomstig uit een veilig land van herkomst geen vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade aanwezig is, niet op hem van toepassing is. *In casu* werd geen versnelde procedure toegepast en is de genomen beslissing een dubbele weigeringsbeslissing. Zoals hierna blijkt, werd bovendien zowel in de bestreden beslissing, die dateert van 3 mei 2024, als in het onderhavig arrest evenmin beroep gedaan op het vermoeden dat voor hem niet van kracht is.

Met de legislatieve ontwikkeling werd/wordt zowel door de commissaris-generaal als heden door de Raad rekening gehouden. Ten andere, door het aanleveren door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van de COI Focus van 11 december 2023, die een zicht geeft op de algemene situatie in Georgië tot 13 november 2023, en de door verzoeker aangereikte algemene informatie kan een *ex nunc* onderzoek gemaakt worden op basis van de meest recente landeninformatie.

Voorts merkt de Raad op dat de beslissing om een land van herkomst overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3, van de Vreemdelingenwet al dan niet (langer) als veilig te beschouwen een beleidsbeslissing is. In het koninklijk besluit van 7 april 2023 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 10 juli 2023, werd Georgië niet terug opgenomen in de lijst van veilige landen. In het verslag aan de Koning wordt gemotiveerd dat: *“Wat betreft Georgië wordt het advies van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gevolgd en niet het advies van de FOD Buitenlandse zaken.”* In zoverre verzoekers zich zouden beroepen op wets- en/of beleidskritiek, merkt de Raad op dat hij zich daarover niet uit te laten heeft.

3.3.9.4. In eerste instantie wordt opgemerkt dat de Raad inzake verzoekers echtgenote, gekend onder rolnummer RvV 310 620, die een verzoek indiende op basis van exact dezelfde asielmotieven en ten aanzien van wie de commissaris-generaal een weigeringsbeslissing nam waarvan de motieven integraal werden overgenomen in de weigeringsbeslissing genomen ten aanzien van verzoeker, bij arrest nr. 312 233 van 2 september 2024 besloten heeft tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.9.5. In het verzoekschrift stelt verzoeker dat het feit dat twee familieleden een beschermingsverzoek indienen op basis van dezelfde motieven implicaties heeft op de vorm en de inhoud van de verklaringen. Hij verduidelijkt dat elke persoon – met eigen emoties, persoonlijkheden en verleden – een verschillend perspectief op en een verschillende belevenis van gebeurtenissen kan hebben, hetgeen eventuele verschillen in verklaringen kan verklaren.

De Raad merkt in deze op dat, noch in de bestreden beslissing, noch in onderhavig arrest enkel beroep gedaan wordt op tegenstrijdigheden in de verklaringen die verzoeker aflegde en de verklaringen die zijn echtgenote aflegde in het kader van haar verzoek om internationale bescherming.

Bovendien, indien verzoekers om internationale bescherming zich beroepen op hetzelfde relaas, kan – los van het gegeven dat verschillende personen een ander perspectief op gebeurtenissen hebben of er een andere belevenis van hebben – verwacht worden dat zij eenduidige verklaringen kunnen afleggen over de kern van het gezamenlijk voorgehouden relaas. Er kan namelijk verwacht worden dat in dat geval de verzoekers om internationale bescherming, indien zij werkelijk een ernstige en oprechte vrees voor vervolging koesteren naar aanleiding van hetzelfde relaas, het – zeker indien het gaat om echtgenoten en/of de verzoekers samen naar België kwamen, hetgeen voor verzoeker het geval is – terdege over hun gezamenlijke asielmotieven zouden hebben gehad in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming en dan ook kennis zouden hebben en eensluidende verklaringen zouden afleggen omtrent de kernelementen in hun gezamenlijke asielaas.

Verzoeker slaagt er met dit algemeen betoog geenszins in om concrete tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van hemzelf en zijn echtgenote te verschonen.

3.3.9.6. Mede gelet op het voorgaande, treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen en vrees voor vervolging.

3.3.9.6.1. De Raad stelt, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat geen geloof gehecht kan worden aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor de familie langs vaderskant van Sa., de zoon van zijn echtgenote.

Ten eerste slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat deze familie hem (of zijn echtgenote) zullen vermoorden. De commissaris-generaal overweegt in dit verband terecht als volgt:

“U verklaarde dat de grootouders van Sa. in het begin ermee dreigden u te vermoorden tot G. was geboren (CGVS, p. 10). Later verklaarde u dat de grootouders van Sa. u kunnen vermoorden als ze u gaan zien (CGVS, p. 11). Naast de vaststelling dat u zelf weinig overtuigend klinkt, is uit niets af te leiden dat de grootouders van Sa. u effectief zouden vermoorden. De fysieke aanval van de grootouders van Sa. is een geruime tijd geleden, namelijk in 2014 (CGVS, p. 11). Na deze aanval in 2014, waarvan elk bewijs ontbreekt (zie verder), bent u nooit nog fysiek aangevallen geweest (CGVS, p. 11). Het is dus niet geloofwaardig dat de grootouders van Sa. werkelijk zo ver zouden gaan tot het vermoorden van u. Uw partner verklaarde in 2017 wel fysiek aangevallen te zijn geweest in Rusland (CGVS gehoorverslag partner, p. 8). Vastgesteld moet worden dat dit ook al een geruime tijd geleden is. Hierna kregen jullie nog vele bedreigingen (CGVS, p. 11 en 9). Al die jaren bleven jullie echter in Georgië. Indien u werkelijk voor uw leven en dat van uw zoon diende te vrezen, zou worden verwacht dat u al veel eerder Georgië zou zijn ontvlucht.”

Volledigheidshalve merkt de Raad, wat betreft (eventuele incidenten ten aanzien van) verzoeker, op dat zijn echtgenote verklaarde dat verzoeker in Georgië in elkaar geslagen werd waardoor hij naar Rusland vluchtte, alwaar hij tevens in elkaar geslagen werd (rechtsplegingsdossier, notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 11; zoals overgemaakt door de verwerende partij op 27 augustus 2024 als antwoord op de beschikking die door de Raad werd verstuurd op 24 augustus 2024). In het licht van de verklaringen van verzoeker, meer bepaald zijn verklaring dat hij toen hij in 2017 naar Rusland trok aldaar werd aangevallen (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 7), kan worden aangenomen dat zij het hier allebei over hetzelfde evenement in 2017 hadden. Verzoeker maakte echter geen melding van het feit dat hij voor de aanval in Rusland in Georgië werd aangevallen en dat hij daarom toen naar Rusland vluchtte. In ieder geval zou het hier gaan om gebeurtenissen ten aanzien van verzoeker jaren voor hun vertrek uit Georgië in 2023. De Raad betwist niet dat dit incident en het incident in 2014, waarbij verzoekers zwangere echtgenote werd aangevallen en haar kind verloor, ernstig zijn. Dit neemt echter niet weg dat er volgens de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote tijdens de jaren tussen deze incidenten en hun vertrek uit Georgië eind 2023, geen (zwaarwichtige) concrete incidenten meer plaatsvonden. Dat verzoekers kinderen niet naar school zouden kunnen gegaan zijn tijdens deze periode, is betreurenswaardig, maar doet hier niet anders over denken. Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat de grootouders van Sa. nog niet het juiste moment vonden om verzoeker en zijn echtgenote te vermoorden, maar hiervoor niet zullen terugdeinzen, is – gelet op het voorgaande – loutere speculatie. Dat de grootouders van Sa. sinds 2017 geen pogingen meer ondernamen om verzoeker en zijn echtgenote aan te vallen, doet wel degelijk afbreuk aan (de actualiteit van) hun vrees dat zij door hen vermoord zullen worden.

Hierbij merkt de Raad – in navolging van de verwerende partij – op dat de echtgenote van verzoeker in het kader van haar verzoek om internationale bescherming verklaarde dat zij sinds hun problemen in verschillende huurwoningen hebben gewoond (notities persoonlijk onderhoud echtgenote verzoeker, p. 4). Zij schat hierbij dat het om ongeveer tien huurwoningen in totaal gaat. Gevraagd naar hun laatste adres in Tbilisi, vraagt zij of de *protection officer* de huurwoning bedoelde waar zij het laatst woonden en verklaart zij, na een bevestigend antwoord van de *protection officer*, dat dit Gudamakris 3 was (*ibid.*, p. 4). Verzoeker verklaarde, wanneer hem gevraagd werd naar hun laatste adres in Tbilisi, Gudamakris 3 was (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 4). Wanneer verzoeker gevraagd werd of zij van daaruit Georgië verlieten, verklaart hij dat dit het laatste adres was waar zij officieel gedomicilieerd stonden. Nadien, wanneer de *protection officer* hem vroeg waar de laatste huurwoning was van waaruit zij Georgië verlieten, verklaarde hij dat dit Charglis 75 was. Bovendien werd ter bevestiging nogmaals aan verzoeker gevraagd wat het adres Charglis 75 was dat hij opgaf, waarop hij antwoordde dat dat het laatste huuradres was (*ibid.*, p. 4). Toen verzoeker geconfronteerd werd met de verklaring die zijn echtgenote in het kader van haar persoonlijk onderhoud bij het commissariaat-generaal aflegde, verklaarde hij dat zij de vraag fout had begrepen en hij hun laatste adres had gegeven (*ibid.*, p. 4). In het verzoekschrift bevestigt verzoeker dit en verduidelijkt hij dat zij de vraag verkeerd begreep, gelet op de hoeveelheid aan huurwoningen en de vraagstelling waaruit niet duidelijk zou blijken of het om de laatst geregistreerde huurwoning (zijnde waarin zij officieel gedomicilieerd waren) of de laatste effectieve huurwoning ging. In deze merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker en zijn echtgenote in veel verschillende huurwoningen woonden, niet wegneemt dat – in de door verzoeker en zijn echtgenote geschetste context – kan aangenomen worden dat zij zeker de laatste nog zou kennen. Bovendien stond het de echtgenote van verzoeker vrij aan te geven dat zij dit niet meer wist. Tevens dient te worden opgemerkt dat de echtgenote van verzoeker, voordat zij haar antwoord gaf, expliciet verduidelijking vroeg of zij het adres van de laatste huurwoning waar zij woonden diende op te geven. Het gaat dan ook niet op te stellen dat de vraagstelling voor haar niet duidelijk was en te insinueren dat zij het had over het adres waar zij het laatst gedomicilieerd stonden. Gelet op het voorgaande zijn de verklaringen die verzoeker en zijn

echtgenote aflegden tijdens hun respectievelijke verzoeken om internationale bescherming niet met elkaar verenigbaar. De vaststelling dat zij geen eenduidige verklaringen kunnen afleggen over hun laatste verblijfplaats in Georgië, doet dan ook twijfelen aan hun bewering ondergedoken te hebben moeten leven in verschillende huurwoningen voorafgaand aan hun vertrek.

Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat hij en zijn gezin, omwille van de bedreigingen en het gebrek aan nationale bescherming in Georgië, telkens dienden te verhuizen om aan de dood te ontsnappen, blijft – mede gelet op het voorgaande – niet overeen.

Ten tweede slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat de grootouders van Sa. hem (en zijn echtgenote) zouden dwingen om Sa. aan hen te geven zodat hij bij hen kan opgroeien. Op goede gronden wordt te dezen in de bestreden beslissing het volgende gesteld:

“Ten tweede slaagt u er niet in aannemelijk te maken dat de grootouders van Sa. u zouden dwingen om Sa. aan hen te geven zodat hij bij hun kan opgroeien. U verklaarde dat Sa. in 2017 een jaar verbleef bij zijn schoonouders (CGVS, p. 12). In die periode lieten de grootouders van Sa. u niet toe om met hem te spreken (CGVS, p. 13). Sinds 2017 is Sa. terug bij u waardoor het onaannemelijk is dat in die zes jaar tot aan uw vertrek uit Georgië, zijn grootouders er nooit in geslaagd zouden zijn om hun plan uit te voeren. Des te meer gelet op de door u aangehaalde connecties die de grootouders van Sa. zouden hebben bij de politie lijkt dit onaannemelijk.

Daarenboven is het erg opmerkelijk indien u daadwerkelijk ervan overtuigd bent dat de grootouders van Sa. uw jongste kind G. gaan vermoorden en mogelijks zelfs u, u toch uw zoon Sa. bij hen laat verblijven gedurende een jaar (CGVS, p. 13). Helemaal opmerkelijk wordt het wanneer u verklaarde dat de grootouders van Sa. op eigen initiatief Sa. terug naar u brachten (CGVS, p. 13). Het is erg opmerkelijk dat de grootouders van Sa. het niet acceptabel vinden dat Sa. bij een andere man opgroeit, maar ze hem dan toch op eigen initiatief terug komen brengen naar u en uw man. Als verklaring hiervoor zei u dat Sa. ziek werd en hij daarom werd teruggestuurd door zijn grootouders (CGVS, p. 12). De ziekte van Sa. biedt onvoldoende verklaring aangezien er niets gezegd werd over wanneer Sa. dan zou moeten terugkeren en de grootouders van Sa. er nadien op geen enkel moment in slaagden om ervoor te zorgen dat Sa. terug bij hen zou verblijven. Uw vrees dat ze Sa. zouden afnemen, weet u dus niet aannemelijk te maken.”

Verzoekers bewering in het verzoekschrift dat de grootouders van Sa. nog niet het juiste moment gevonden hadden om Sa. terug mee te nemen maar hiervoor niet zullen terugdeinzen, is – gelet op het voorgaande – loutere speculatie. Dat de grootouders van Sa. sinds 2017 geen pogingen meer ondernamen om dit te bewerkstelligen, doet wel degelijk afbreuk aan (de actualiteit) van de gezamenlijke vrees van verzoeker en zijn echtgenote door hen vermoord te zullen worden. Verder betoogt verzoeker in het verzoekschrift dat zijn echtgenote de ruzie trachtte op te lossen door Sa. regelmatig op bezoek te laten gaan, maar dat zij niet had voorzien dat zij hem een jaar zouden bijhouden. Gelet op het feit dat de grootouders van Sa., volgens de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, reeds sinds 2013 bereid waren om hen of hun jongste zoon te vermoorden om Sa. bij hen te krijgen, kan niet aangenomen worden dat verzoeker en zijn echtgenote in 2017 dachten dat de situatie opgelost zou geraken met (tijdelijke) bezoeken en niet konden voorspellen dat zijn grootouders Sa. zouden houden. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat het helemaal opmerkelijk is dat de grootouders van Sa. hem vrijwillig terugbrachten, onderstreept verzoeker in het verzoekschrift dat er in de bestreden beslissing te licht wordt gegaan over het feit dat Sa. toen mentaal enorm ziek was en veertig graden koorts had en verduidelijkt hij dat de grootouders ten einde raad waren. In deze benadrukt de Raad dat het wel degelijk bevreemdend is dat – indien de grootouders van Sa. het niet kunnen vinden dat hun kleinzoon bij een andere man opgroeit en zelfs verzoeker, zijn echtgenote en hun jongste zoon zouden willen vermoorden om ervoor te zorgen dat Sa. bij hen kan wonen – zij hem vrijwillig zouden teruggeven nadat hij een jaar bij hen woonde omdat hij ernstig ziek was. Indien zij, omdat zij ten einde raad waren, hem alsnog aan hen terug zouden gegeven hebben, zou minstens kunnen verwacht worden dat zij afspraken zouden hebben gemaakt over zijn terugkeer of hem onder dwang terug genomen zouden hebben eens hij terug beter was, hetgeen niet gebeurde gedurende een periode van 2018 tot 2023. Waar verzoeker in het verzoekschrift poneert dat *“zij wist niet op welke andere manier zij een oplossing kon voorzien dan hen persoonlijk te benaderen, maar het mocht helaas niet baten”*, merkt de Raad op dat het niet duidelijk is wat hij hiermee bedoelt.

Verder wordt over verzoekers bewering, dat de grootouders van Sa. zijn jongste kind gaan vermoorden omdat ze zijn andere kind al vermoord hadden, en over de (door verzoeker tijdens de administratieve procedure neergelegde) *screenshots* van dreigberichten in de bestreden beslissing terecht het volgende gesteld in de bestreden beslissing:

“Ten derde vreest u dat de grootouders uw jongste kind, G. gaan vermoorden omdat ze uw andere kind al hebben vermoord (CGVS, p. 9). Uit niets blijkt dat de vroeggeboorte en overlijden van uw pasgeboren kind

veroorzaakt zijn door de grootouders van Sa. Deze bewering van u is dus niet aannemelijk. U verklaarde dat de oma van Sa. u heeft aangevallen en u hierdoor een open wond aan uw wenkbrauw en een hersenschudding had (CGVS, p. 11). U werd overgebracht naar het ziekenhuis, maar legt hiervan geen begin van bewijs voor. U stelde geen bewijs te hebben omdat u uit eigen wil het ziekenhuis heeft verlaten omdat uw pasgeboren kind in een ander ziekenhuis lag (CGVS, p. 11). U legt de overlijdensakte van uw kind neer maar ook hieruit kan niet worden opgemaakt wat de doodsoorzaak was (zie administratief dossier). Verder verklaarde u over dit incident dat de politie werd verwittigd door uw buurman (CGVS, p. 11). Van dit politieoptreden ontbreekt ook elk bewijs wat de geloofwaardigheid aantast (CGVS, p. 11). Er kan redelijkerwijze worden verwacht dat indien u gehospitaliseerd was en contact heeft gehad met de politie hiervan bewijs wordt neergelegd. Er is van dit incident dus een totaal gebrek aan bewijs waar dit wel zou verwacht worden.

Verder legde u bedreigingsberichten neer ter staving van uw asielrelaas. U verklaarde dat de grootmoeder van Sa. dreigberichten stuurde naar uw moeder, omdat u zelf geen sociale media heeft (CGVS, p. 7). Volgende vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze dreigberichten. Vooreerst is het opmerkelijk dat de screenshots van de Facebookberichten geen afzender en geen antwoorden van uw moeder weergeven, wat wijst op trucage (zie administratief dossier). Helemaal opmerkelijk wordt het wanneer u niet eens zeker weet hoe de grootmoeder van Sa. heet op Facebook (CGVS, p. 8). U kan enkel vermoeden dat ze haar echte naam ook op Facebook gebruikt (CGVS, p. 8). Verder is te zien op een dreigbericht dat uw moeder als reactie een omgekeerde smiley geeft, wat twijfels doet opwekken over de serieusheid van de dreiging die uitgaat van de grootmoeder van Sa. (zie administratief dossier). Hierbij moet ook nog worden opgemerkt dat aan dergelijke screenshots van berichten hoe dan ook zeer weinig bewijswaarde kan worden toegeschreven, aangezien dergelijke berichten eenvoudigweg geënceneerd kunnen worden."

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat de politie tijdens hun interventie na het incident van 2014 geen proces-verbaal opmaakte waardoor hij geen bewijs heeft, verwijst de Raad dienstig naar wat hierover gesteld wordt onder punt 3.3.9.7. van het onderhavig arrest. Voor het overige laat verzoeker deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.9.6.2. Daarnaast slaagt verzoeker er niet in zijn vrees voor het criminele milieu waar de biologische vader van Sa. bij betrokken was, alsook de problemen die de echtgenote van verzoeker in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aanhaalde met haar huidige schoonfamilie – zijnde de familie van verzoeker – aannemelijk te maken. De bestreden beslissing luidt in dit verband terdege als volgt:

"Wat betreft uw vrees voor het criminele milieu waar de biologische vader van Sa. bij betrokken was, moet worden opgemerkt dat u er niet in slaagt deze vrees aannemelijk te maken. Zo haalt u geen enkel concreet probleem of incident aan dat u met hen heeft (CGVS, p. 12). U verklaarde geen enkel contact te hebben met hen (CGVS, p. 12). Er is dus geen enkele concrete indicatie waaruit zou kunnen blijken dat leden van het criminele milieu, waarvan de biologische vader van Sa. deel van uitmaakte, u iets zouden aandoen.

Verder haalde u aan dat de zus van uw echtgenoot uw relatie met hem niet accepteert en u beledigt (CGVS, p. 13). Hierbij moet er eerst op worden gewezen dat u naliet dit element van uw relaas spontaan aan te voeren tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 12). Pas wanneer u werd geconfronteerd met uw eerdere verklaringen bij de DVZ, kwam u terug op uw problemen met de familie van uw echtgenoot. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de vrees die u in dit verband zou koesteren. Wat er ook van zij, moet worden vastgesteld dat het loutere gegeven dat de zus van uw echtgenoot jullie relatie niet zou accepteren en u zou hebben uitgescholden, onvoldoende zwaarwichtig is om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming."

Verzoeker laat deze overwegingen, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het dossier, volledig onverlet, zodat ze bij gebrek aan enig dienstig en concreet verweer, onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

3.3.9.6.3. Verder wist verzoeker de redenen die hij aanhaalde om geen bescherming te hebben gezocht bij de Georgische autoriteiten niet aannemelijk te maken (zie *infra*), hetgeen slechts verder afbreuk kan doen aan de geloofwaardigheid van zijn relaas.

3.3.9.7. De Raad stelt verder vast dat verzoeker, mede gelet op het gestelde onder punten 3.3.9.3. tot 3.3.9.5. van het onderhavig arrest, doch daargelaten de voorgaande vaststellingen onder punt 3.3.9.6. van het onderhavig arrest, alleszins niet aannemelijk maakt dat hij voor wat betreft de voorgehouden problemen geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling/verderzetting van deze problemen bij terugkeer naar Georgië zou kunnen doen – op de hulp en/of bescherming voorzien in Georgië.

In dit verband dient erop te worden gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land en dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de verzoeker om internationale bescherming geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A, (2), van het Verdrag Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat de verzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker zich niet onder de bescherming van *in casu* zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds.

Luidens artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet wordt bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van deze wet in het algemeen geboden wanneer de Staat of partijen of organisaties, inclusief internationale organisaties, die de Staat of een aanzienlijk deel van het grondgebied beheersen, redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade treffen, onder andere door de instelling van een doeltreffend juridisch systeem voor de opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, en wanneer de verzoeker toegang tot een dergelijke bescherming heeft.

De Raad stelt vast dat uit de recente “COI Focus” betreffende “Georgië – Algemene situatie” van 11 december 2023, waarnaar in de aanvullende nota van de verwerende partij van 12 maart 2024 verwezen wordt en waarnaar de weblink is opgenomen, blijkt dat er in Georgië redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade zijn getroffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Uit voormelde informatie blijkt immers dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de *Public Defender*, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van *Legal Aid Service* voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder *GYLA*, *Human Rights Center* en *Rights Georgia*, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI Focus van 11 december 2023 blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in *highprofile*-zaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de *Public Defender* en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven.

De Raad stipt hierbij nog aan dat bescherming die de nationale overheid biedt, doeltreffend moet zijn, maar niet absoluut. De overheid dient niet bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen worden genomen (RvS 21 februari 2007, nr. 168.034). De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in (RvS 12 februari 2014, nr. 226.400).

Er kan worden besloten dat de Georgische autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in het algemeen aan alle onderdanen voldoende bescherming kunnen bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker werpt hier geen ander licht op. De algemene informatie waarnaar hij in het verzoekschrift verwijst teneinde de beschermingsmogelijkheden in Georgië op de korrel te nemen, betreft de voormelde COI Focus van 11 december 2023 zelf waarin terdege wordt erkend dat er sprake is van een “*backslide of democracy*”, gelet op de aanhoudende politieke spanningen en het uitblijven van hervormingen van het rechtssysteem en de nog steeds aanwezige corruptie, maar dat er, niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, in het algemeen nog steeds gesteld kan worden dat bescherming

geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is.

Het komt bijgevolg aan verzoeker zelf toe om in zijn individuele, specifieke situatie aannemelijk te maken dat hij alle redelijke en nuttige mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput of, indien dat niet het geval is, er in zijn individuele omstandigheden gegronde redenen voorhanden zijn waardoor van hem niet kan worden verwacht dat hij zich (opnieuw) tot de Georgische overheden wendt om bescherming te vragen. Hij moet aantonen dat in zijn individueel geval geen overheidsbescherming beschikbaar of toegankelijk is, dan wel dat niet redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich wendt tot de Georgische overheid voor bescherming. Hij slaagt hier evenwel niet in.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband op goede gronden het volgende overwogen:

“Zo blijkt uit uw verklaringen namelijk dat nationale bescherming voor u niet beschikbaar was omdat de grootvader van Sa., van wie u overigens de rang of specifieke dienst niet kende, bij de politie was waardoor het geen zin had om naar de politie te gaan (CGVS, p. 8 en 15). Deze uitleg dat de politie niets zou doen omdat uw belager ooit voor de politie zou hebben gewerkt, is echter enkel gebaseerd op loutere vermoedens en veronderstellingen van uwentwege die u niet kan staven met enig objectief gegeven. Zo verklaarde u eerst niet te weten of de opa van Sa. nog actief is bij de politie terwijl u later verklaarde dat de opa al niet meer actief is sinds 2017 (CGVS, p. 15). Wanneer hij exact gestopt is, weet u niet (CGVS, p. 15). Het profiel waar u zich op baseert is dus allerminst een actueel profiel. Hierbij moet verder opgemerkt worden dat het bevreemdend is dat u niet kan duiden wanneer hij juist met zijn werk is gestopt. U haalt al aan vanaf 2013 problemen te hebben en dus kan verwacht worden dat het relevant voor u is om hiervan op de hoogte te zijn, indien u meent dat u door hem geen bescherming gaat kunnen krijgen van de politie. Daarenboven zou de opa van Sa. altijd in Martvili hebben gewerkt als politiechef (CGVS, p. 14). Het staat u vrij eender waar in Georgië klacht in te dienen bij de politie. Verder kan u geen enkele connectie geven van uw grootvader die kan maken dat de politie u niet zou beschermen (CGVS, p. 15). U beperkt zich tot blote beweringen die geen weerslag vinden in de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt.

Verder verklaarde u dat de politie had opgetreden na het gewelddadig incident in 2014 waarbij u was geslagen door de grootmoeder van Sa. (CGVS, p. 11). Het is echter twijfelachtig dat de politie u had aangeraden om niets te zeggen zoals u verklaarde (CGVS, p. 11). U verklaarde dat de politie u had afgeraden om klacht in te dienen tegen de grootmoeder van Sa. omdat het dan erger zou worden voor u (CGVS, p. 11). Zoals hierboven aangehaald is er geen enkele indicatie waaruit kan worden afgeleid dat de politie niet bereid zou zijn u te helpen. Bovendien legt u geen begin van bewijs voor van dit politieoptreden, niettemin kon dit redelijkerwijze van u verwacht worden (CGVS, p. 11). Het loutere element dat de politie op 1 moment in 2014 een dergelijke uitspraak zou hebben gedaan, voor zover hieraan nog enig geloof zou worden gehecht, volstaat hoe dan ook niet om te besluiten dat de Georgische autoriteiten onwillig of onmachtig zouden zijn om u bescherming te bieden.”

Verzoeker brengt hier geen dienstig verweer tegen in. In deze dient te worden herhaald dat verzoeker eender waar in Georgië een klacht kon indienen, en hij geenszins verplicht is dit te doen bij het politiekantoor waar de grootvader van Sa. in het verleden werkzaam zou geweest zijn. Uit de hierboven besproken landeninformatie blijkt verder dat er enkel beïnvloeding mogelijk is van de politie indien hooggeplaatste regeringsafgevaardigden betrokken zijn. Verzoeker maakt dit *in casu* geenszins aannemelijk. Voorts dient te worden herhaald dat het geenszins een wijdverspreide praktijk is dat de politie beïnvloed wordt indien een betrokkene connecties heeft bij de politie. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn geval een uitzonderlijke situatie betreft waarin dit wel het geval zou zijn. Overigens blijkt uit de COI Focus van 11 december 2023 dat in Georgië verschillende instanties bevoegd zijn voor onderzoek naar klachten over leden van ordediensten en dat burgers voor klachten over de houding van politieagenten terecht kunnen bij de Algemene Inspectie (p. 40-41).

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde dat hij na het incident in 2014 naar een advocaat ging (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 10). Dit betreft echter slechts een louter blote bewering die verzoeker geenszins staft. Indien hij een advocaat contacteerde, kan verwacht worden dat hij hier bewijs van bijbrengt, zij het minstens een factuur. Los daarvan komt de bewering van de advocaat dat het geen zin had om een klacht in te dienen niet overeen met de voormelde algemene informatie.

In het verzoekschrift betoogt verzoeker dat de politie na het incident van 2014 geen proces-verbaal opmaakte, waardoor hij geen bewijs kan voorleggen. In deze merkt de Raad op dat, gelet op de voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing, de nodige vraagtekens kunnen geplaatst worden bij verzoekers bewering dat de politie hem toen aanraade geen klacht in te dienen (en zijn bewering dat hij een advocaat contacteerde die stelde dat het geen zin had om naar politie te gaan). Bovendien verklaarde

verzoekers echtgenote dat de politie naar aanleiding van dit incident werd opgebeld door de buurman (notities persoonlijk onderhoud verzoekers echtgenote, p. 11), zodat verzoeker minstens had kunnen proberen een verklaring van hem te bemachtigen. Voor het overige komt verzoeker niet verder dan het herhalen van de door hem afgelegde verklaringen waarmee in de bestreden beslissing en hierboven terdege rekening wordt gehouden en het verwijzen naar algemene informatie, hetgeen geen afbreuk doet aan voormelde pertinente vaststellingen inzake de persoonlijke situatie van verzoeker.

Gelet op het voorgaande overtuigt verzoeker niet dat hij in geval van een terugkeer naar Georgië, met betrekking tot de door hem gevreesde problemen, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Georgië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten en dat deze niet bij machte of niet willig zouden zijn om hem hulp en/of bescherming te bieden. Hij toont aldus niet aan dat in zijn geval geen doeltreffende niet-tijdelijke bescherming vanwege de overheid in Georgië beschikbaar zou zijn, noch dat hij daartoe geen toegang zou hebben en hij slaagt er dan ook niet in met concrete, valabele en objectieve elementen aan te tonen dat de Georgische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die hij zegt te vrezen.

3.3.9.8. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem (of zijn echtgenote in het kader van haar verzoek om internationale bescherming) in de loop van de procedure voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

3.3.9.9. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de bestreden beslissing geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

3.3.9.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.3.10. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.10.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan het bestaan van een reëel risico op de doodstraf of executie in zijn hoofde kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Georgië.

3.3.10.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Georgië zou hebben gekend.

3.3.10.3. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit kan blijken dat er heden in zijn land en regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld als gevolg van een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon impliceert, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

3.3.10.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Georgië een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.3.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord bij het commissariaat-generaal. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

3.3.13. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.15. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS

